

‘Op mijn sterfbed denk ik aan Nigeria’

Voormalig Aegon-topman Kees Storm had niets met Afrika, tot hij werd benaderd door een medewerker van aidsonderzoeker Joep Lange

Rene Bogaarts
Aerdenhout

‘Ergens halverwege Lagos en de Nigeriaanse provincie Kwara kreeg ons busje een leuke band. Terwijl ik in de schaduw stond van de enige boom in de omgeving, kwamen er een paar kinderen uit de bosjes tevoorschijn. We vertelden wie we waren, en die kinderen zeiden dat ze ons wel kenden. Ze gingen weer weg, en kwamen even later terug met nog meer kinderen, wat moeders, opa's. Op een gegeven ogenblik stond er wel een man of veertig om ons heen. En ze wapperden allemaal met een geplastificeerd ziekenfondspasje’, vertelt Kees Storm. ‘Dat deed me echt wel wat, want het was óns ziekenfondspasje.’

Op het ogenblik dat hij sterft, verwacht topman Storm (72) nog even aan dat moment terug te denken. ‘Wellicht denk ik er ook nog even aan dat ik bestuursvoorzitter ben geweest van Aegon, want dat is ook belangrijk voor me geweest, maar in dit geval heb ik echt iets achtergelaten’, mijmert hij. ‘Ik herinner me dat ik rond 2005, 2006 op Schiphol door een jongeman werd aangesproken met de woorden: “Ik ken u, maar u kent mij niet. U heeft mij niet nodig, maar ik u wel.” Hij werkte voor een hiv/aids-project in Afrika en zocht iemand die deuren kon openen. Hij gaf me zijn kaartje. Als het me boeide, moest ik bellen, en anders moest ik het maar verscheuren. Toen ik mijn vrouw vertelde dat ik weer ergens voor benaderd was, antwoordde ze dat ik er echt niets meer bij kon hebben.’

Aidsonderzoeker

Storm glimlacht even stilletjes voor zich uit. ‘Bij nader inzien vonden we het toch interessant. Zo kwamen we in contact met de PharmAccess Foundation van Joep Lange, een door Unilever, Heineken en Shell gesteunde organisatie die hiv- en aidsbehandeling bereikbaar wil maken voor hun Afrikaanse medewerkers.’

Lange, de onlangs bij de MH17-ramp omgekomen aidsonderzoeker, legde Storm uit tegen welke problemen PharmAccess allemaal aanliep. Storm: ‘Ik weet natuurlijk niets van aids en ik weet niets van Afrika, maar ja, ik ben een verzekeraar. Ik bedacht dat we een soort ziekenfonds moesten oprichten in Kwara. Dat is gelukt. Dankzij de gouverneur, mijn vriend Abu Bakr Saraki, zijn allerlei ziekenhuisjes opgeknapt. De pakweg honderdduizend mensen die nu bij het fonds zijn aangesloten, betalen een relatief lage premie, want als het niks kost, denken ze dat het geen waarde heeft. Het verschil met een commerciële premie wordt nu nog betaald uit Nederlandse subsidie, maar dat neemt de overheid in Kwara in toenemende mate voor haar rekening. Er is vastgelegd dat het project in 2018 geheel op eigen kracht moet draaien.’

Intussen is de in 2006 opgerichte stichting Health Insurance Fund for Africa, waarvan Storm voorzitter is, met soortgelijke projecten begonnen in

Kees Storm: ‘Toen ik mijn vrouw vertelde dat ik weer ergens voor benaderd was, antwoordde ze dat ik er echt niets meer bij kon hebben.’

FOTO: MARK HORN

Dit is de 74ste aflevering van de wekelijkse serie Lieu de Mémoire, over plaatsen die van betekenis zijn voor Nederlandse ondernemers, politici en bestuurders.

Kenia en Tanzania. Van dat alles heeft Storm € 100 mln van de Nederlandse overheid gekregen en € 200 mln van het bedrijfsleven. Hij vertelt over de moeite die het hem kostte om een half miljoen euro los te peuten bij Unilever, Heineken en Shell. ‘Bij SNS Reaal en Achmea ging het gemakkelijker, bij Aegon deed men het voor mij, de oud-bestuursvoorzitter, maar bij andere bedrijven moest ik echt aandringen.’ Viel hem dat tegen? ‘Eigenlijk wel’, zegt hij na enig aandringen. Er lijkt enige bitterheid in zijn stem door te klinken.

‘Man of good character’

Storm beseft dat het onzinnig is om voor het interview en de foto naar Nigeria af te reizen, maar om zijn verhaal te onderstrepen, is hij van harte bereid het gewaad aan te trekken dat bij zijn Nigeriaanse waardigheid hoort. Storm is door het districtshoofd in Kwara benoemd tot Omo-luabi, chieft, ‘man of good character’.

In de zonovergoten tuin van zijn villa in Aerdenhout helpt zijn vrouw Anneke hem de witte, geborduurde jurk over zijn gewone kleding aan te trekken. ‘Dat mutsje maakt het af’, zegt ze, terwijl ze een wit mutsje-met-kwast sierlijk schuin op zijn hoofd zet. Storm laat het zich blijmoedig welgevallen. ‘Ik heb ook nog zo’n blauwe jurk, maar deze is mooier.’

Met ontwikkelingshulp had Storm niets, behalve dat hij vond dat Nederland er best 0,7% van zijn bruto nationaal product aan kon spenderen. ‘Ik had niets met Afrika, want als verzekeraar had Aegon er niets te zoeken. De mensen zijn arm, er zijn geen statistieken en er heersen vreselijke ziekten’, vertelt hij.

De maatschappelijke doelen waar hij vooral na zijn pensionering in 2002 tijd in stak, lagen op het gebied van historische architectuur, muziek en het blindengeleidehondenfonds. ‘Ik ben als commissaris van Unilever in Zuid-Afrika geweest, ooit in Egypte en elders in Noord-Afrika. En toen mijn dochter eindexamen had gedaan, zijn we op haar verzoek naar Kenia en Tanzania geweest. Dat was het. Inmiddels ben ik natuurlijk wel enthousiast geworden.’

Omdat Nigeria geen land voor rondlopen, maar Lagos is zo onveilig — is Anneke Storm nooit met hem mee geweest naar Nigeria. Dat is bij andere

‘Die mensen hebben thuis helemaal niets, maar dankzij dat ziekenfondskaartje hebben ze een identiteit’

gelegenheden weleens anders. Zij verheugt zich erop dat ze komende winter weer meegaat naar Boulder, Colorado, waar de raad van commissarissen van de Belgische brouwer AB InBev zich elk jaar tweeënhalve dag gek laat maken door managementgoeroe Jim Collins. De schrijver van het managementboek *From good to great* praat met de commissarissen over wat er goed ging, wat er fout ging en wat er moet gebeuren.

‘Commissarissen willen best harder werken voor hun geld, maar er wordt nauwelijks gebruikgemaakt van hun kennis en deskundigheid. Dat verbaast me’, zegt Storm. O ja? Haalde hij als ceo van Aegon wel alles uit zijn commissarissen? Storm grinnikt. ‘Nee, ik had ook het liefst dat ze aan het einde van mijn betoog knikten. Vanwege instemming dan, he, niet omdat ze sliepen.’ Hij denkt nog even na en zegt dan: ‘Maar de tijden zijn veranderd. Er wordt meer van commissarissen verwacht.’

Aan het einde van het gesprek legt Storm een glimmend Albelli-fotoboek op de teakhouten tuintafel. Op de voorpagina staan de Afrikanen die met hun ziekenfondspasje zwaaien. ‘Zo mooi’, zegt hij. ‘Die mensen hebben thuis niets, maar op een krukje ligt een plastic zakje waarin ze dat kaartje bewaren. Dankzij dat kaartje hebben ze een identiteit.’

